

beschouwingen, daarbij in verwarrende en hinderlijk vermoeiende herhaling vervalende, zonder tot een besluit te kunnen komen.... Hij had Margot niet gewild toen het, naar zijn eigen overtuiging althans, aan hem gelegen had of hij haar trouwen zou of niet. En nu?

Ja, wat nu? Wat wilde hij? Wat zou hij nu verlangen als het nog niet te laat was?....

Zoo bleef zijn geest met Margot bezig. Alléén, scheen het wel, omdat hij niet verdragen kon, dat zij in de oogen van iemand als Henk begeerenswaard was....

Kwamen ze nu maar, dan was het einde dezer verveling daar. Hij twijfelde. Hij wilde wéten. Hij wilde haar zien.

Lazare keek op zijn horloge. Daar hoorde hij iets. Hij keek de voortuin in en zag Margot aan Henks arm het grindpad opkomen. Hij liep hen tegemoet en geleidde het jonge paar ietwat onhandig naar de voorkamer, waar hij Margot op de sofa verzocht plaats te nemen. Henk, die door den gastheer een beetje vergeten werd, nestelde zich gemakkelijk in een vlak daarnaast staande crapaud, en hij deed dit met een beweging van: we zijn bij goede kennissen. Lazare ergerde zich over den geringen afstand, die Henk tusschen Margot en zich zelf bewaarde.

Na een heel korte stilte begon Henk naar de gezondheid van den gastheer te informeren, en terwijl het gesprek over dat onderwerp een tijdlang voortduurde had Lazare gelegenheid om weer tot kalmte te komen.

Toen begon hij Margot ongemerkt op te nemen....

Op eens bedacht hij zich dat er thee moest worden geschonken. Maar Margot vroeg of zij dat doen mocht.

Lazare zette nu, levendiger dan te voren, zijn gesprek met Henk alléén voort, die glimlachend te luisteren zat, en groote schik had in de zenuwachtigheid van den gastheer.

Margot lachte Henk van achter het theeblad toe, en kon hem een verstandhoudelijk knipoogje geven, zonder dat Lazare er iets van merkte.

Men bracht de thee, en men babbelde over allerlei van vroeger, en over den tijd dat zij elkander niet meer ontmoet hadden.

Margot was veel aan het woord en Henk hielp haar het gesprek gaande houden want Lazare werd gaandeweg meer afwezig. Hij hoorde af en toe heelemaal niet wat er gezegd werd en toonde heel weinig initiatief.

Ten slotte hokte het gesprek, en toen men in vrij korten tijd een beetje erg dikwijls van onderwerp veranderd was, gaf Margot, die gaandeweg onrustig begon te worden onder Lazare's voortdurend op haar gevestigden blik, ongemerkt een teeken, en zij stonden op om afscheid te nemen.

— We moeten mekaar nu eens gauw weerzien, zei Henk.

— Ja, daar voel ik voor.... een goed idee.... hakkelde Lazare, terwijl hij overal zocht waar hij Margots parasol gezet had.

Nog eens omkijkende wandelde het echtpaar weer huiswaarts.

XIII.

Ze waren weg.

Lazare, die het echtpaar had staan nankijken, ging nu de voorkamer weer binnen. Hij zag zichzelf op eens in de spiegel, bleef een oogenblik staan, en staarde zijn beeld met suffige belangstelling aan.

Kijk, daar sta ik, zei hij bij zichzelf. Méér inhoud had zijn denken op dat oogenblik niet.... Maar deze enkele woorden zeiden toch duidelijk, dat niet gebeurd was, wat hij vol angst en onzekerheid gehoopt had: dat Margot voor hem zou zijn als iedere andere vrouw, die hem hoogstens niet heelemaal onverschillig was, doch overigens van geen bijzondere beteekenis voor zijn leven.

Dát was anders uitgekomen.